

เมื่อไปสัมผัสบรรยากาศใดๆ ผมจะหาทางถ่ายภาพเก็บไว้ เพื่อนำมาสังเกตรเพิ่มเติม ในบางกรณีก็ได้สัมผัส หรือสัมผัสสุนทริยภาพ ที่ละเมียดละไม และเพื่อนำมาไตร่ตรองตรวจตราภายหลัง ว่าวิธีถ่ายภาพให้งาม ทำอย่างไร ถือเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง

มักจะมีคนมาเสนอบริการถ่ายภาพตัวผม กับวิวสถานที่นั้นๆ ซึ่งผมมักจะปฏิเสธ ด้วยคำตอบว่า ผมไม่ชอบถ่ายรูปตัวเอง ชอบถ่ายรูปคนอื่นมากกว่า

แต่ถ้าเขามาขอถ่ายรูปด้วย ผมจะไม่ปฏิเสธ ถือว่าเป็นการที่ผมให้เกียรติเขา

ผมไม่เข้าใจคุณประโยชน์ของการยึดถือแนวปฏิบัตินี้ จนมาคุยกับสภาน้อยบนโต๊ะอาหารเย็นวันที่ ๑๕ ก.ย. ๕๖ หลังจากกลับมาจากไปดูงานที่อังกฤษหมาดๆ

ผมระลึก หรือบ๊องแว่ขึ้นว่า การที่ผมไม่สนใจถ่ายรูปตนเอง ทำให้ผมมีปัจจุบันขณะกับสิ่งแวดล้อม รอบตัว ผมจึงสังเกตเห็นวิวหรือสิ่งสวยงามที่อยู่โดยรอบในขณะนั้น ผมจึงมีภาพถ่ายจากมุมที่คนอื่นไม่มี มีภาพถ่ายสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่งดงามที่คนอื่นไม่เห็น

การที่คนเรามัวคิดถึงตนเอง ทำให้เราพลาดโอกาสเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ แปลกใหม่ หรือสวยงาม ที่อยู่โดยรอบตัวเรา

เมื่อลดตัวตนลงได้ ความงดงามของสรรพสิ่งรอบตัวก็ปรากฏ ทั้งที่สัมผัสได้ด้วยจักขุประสาท และจักขุประสาทส่วนขยาย (คือกล้องถ่ายรูป) และที่สัมผัสได้ด้วยประสาทรับรู้แบบอื่น

เมื่อลดตัวตนลงได้ โลกจึงงดงามขึ้น

วิจารณ์ พานิช

๑๕ ก.ย. ๕๖

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๐๑๘. ระลึกถึงมือถ่ายภาพ

เขียนโดย ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช

วันจันทร์ที่ 03 มีนาคม 2014 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 03 มีนาคม 2014 เวลา 23:21 น.
